

Súd: Správny súd v Banskej Bystrici
Spisová značka: 23Sa/2/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3023200095
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Jitka Mlynarčíková, PhD.,
ECLI: ECLI:SK:SpSBB:2024:3023200095.2

Uznesenie

Správny súd v Banskej Bystrici, v konaní pred sudkyňou JUDr. Ing. Jitkou Mlynarčíkovou, PhD., LL.M., v právnej veci žalobcu: TRENTEX Trenčín, spol. s r. o. "v likvidácii", so sídlom Gen. M. R. Štefánika 3056, 911 01 Trenčín, IČO: 34 097 155, zast.: Škubla & Partneri s. r. o., so sídlom Digital Park II, Einsteinova 25, 851 01 Bratislava, IČO: 36 861 154, proti žalovanému: Daňový úrad Trenčín, so sídlom K dolnej stanici 22, 911 33 Trenčín, v konaní o žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy, takto

rozhodol:

I. Návrh žalovaného na prerušenie konania **z a m i e t a**.

II. Žalovanému - Daňovému úradu Trenčín **u k l a d á** povinnosť konať a vydať rozhodnutie vo veci žiadosti žalobcu zo dňa 20.05.2019 v časti týkajúcej sa návrhu žalobcu na priznanie úroku v súvislosti s oneskoreným vrátením daňového preplatku na dani z emisných kvót za rok 2011 v lehote 60 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

III. Žalovaný je **p o v i n n ý** doručiť Správne mu súdu v Banskej Bystrici rozhodnutie vydané v zmysle povinnosti uloženej vo výroku II. tohto uznesenia v lehote 10 dní od doručenia rozhodnutia žalovaného žalobcovi.

IV. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania v rozsahu 100 %, v lehote 20 dní od nadobudnutia právoplatnosti uznesenia o výške trov konania, ktoré bude vydané po právoplatnosti tohto uznesenia.

o d ô v o d n e n i e :

1. Podaním zo dňa 20.05.2019 žalobca (od 19.02.2022 so sídlom Gen. M. R. Štefánika 3056, 911 01 Trenčín a od 27.07.2024 i s dodatkom k obchodnému menu označujúcim súčasný právny stav obchodnej spoločnosti "v likvidácii") požiadal Daňový úrad Trenčín (ďalej len „Daňový úrad Trenčín“ alebo „správca dane“) o vrátenie neoprávnene zaplatenej dane z emisných kvót za rok 2011 a priznanie úroku z oneskoreného vrátenia preplatku na dani z emisných kvót za rok 2011 (ďalej aj len „Žiadosť“). Žalobca Žiadosť odôvodnil tým, že dňa 18.06.2012 podal daňové priznanie k dani z emisných kvót za rok 2011 (ďalej aj len „Daň“) za zdaňovacie obdobie roku 2011, podľa ktorého bola Daň vyčíslená v sume 25.048,- Eur. Žalobca predmetnú Daň uhradil v rámci daňového exekučného konania v rokoch 2013 a 2014 prostredníctvom 9 splátok, a to dňa 16.10.2013 vo výške 11.366,30 Eur, dňa 28.10.2013 vo výške 983,40 Eur, dňa 04.11.2013 vo výške 141,04 Eur, dňa 18.11.2013 vo výške 850,- Eur, dňa 29.11.2013 vo výške 1.341,60 Eur, dňa 06.12.2013 vo výške 8.599,20 Eur, dňa 16.12.2013 vo výške 833,19 Eur, dňa 24.01.2014 vo výške 57,74 Eur a dňa 28.01.2014 vo výške 875,53 Eur.

2. Žalobca v Žiadosti poukázal na Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 12.04.2018, vydaný v prejudiciálnom konaní C-302/2017, podľa ktorého slovenská vnútroštátna úprava dane z emisných kvót je v rozpore s právom Európskej únie, a to konkrétne so Smernicou 2003/87/ES o vytvorení systému obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov v spoločenstve a ktorou sa mení a dopĺňa

Smernica Rady 96/61/ES v znení neskorších predpisov (ďalej len „Smernica“). Žalobca tvrdil, že daň z emisných kvót nemožno uplatňovať a túto povinnosť je správca dane ako orgán verejnej moci povinný ex officio rešpektovať. Vzhľadom na právoplatnosť a vykonateľnosť rozsudku Súdneho dvora Európskej únie, neexistuje žiadny právny dôvod na ďalšie zadržiavanie A. a s ňou spojeného úroku. V tejto súvislosti žalobca poukázal i na Rozsudok Krajského súdu v Bratislave v spojených veciach sp. zn. 2S/41/2012 a sp. zn. 2S/42/2012 zo dňa 13.06.2018, ako i na rozsudky Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/4/2018 zo dňa 26.09.2018, sp. zn. 6S/23/2012 zo dňa 13.12.2018 a sp. zn. 5S/244/2012 zo dňa 22.01.2019. Žalobca tvrdil, že v zmysle zásady prednosti práva Európskej únie je správca dane ex officio povinný prihliadnuť na to, že vnútroštátna právna úprava dane z emisných kvót, upravená v ustanovení § 51b Zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o dani z príjmov“) sa neaplikuje a zaplatený preplatok sa má vrátiť spolu s úrokom, keďže Daň nikdy nebolo možné uplatňovať. Žalobca tvrdil, že mu nevznikla zákonná povinnosť podať daňové priznanie k Dani, a preto nezačala plynúť ani zákonná 5-ročná lehota na vyrubenie A. a vrátenie preplatku, pretože nenastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája začatie plynutia času. Poukázal i na princíp materiálneho ponímania právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a to síce, že z nepráva nemôže vzniknúť právo. S odkazom na čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky tiež tvrdil, že žiadny štátny orgán nie je oprávnený zasahovať do práva osôb, ak pre takýto zásah neexistuje podklad v hmotnom práve, t. j. bez toho, aby právny poriadok v prvom rade určoval nejakú povinnosť, splnenie ktorej sa má vyžadovať. Zákonný procesný postup bez hmotnoprávneho zákonného základu je podľa žalobcu postup nad mieru nevyhnutnosti a tak ani nemôže požívať zákonnú ochranu. Žalobca odkázal na Rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 3S/50/2013 zo dňa 31.10.2013, Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III.ÚS 24/2010-57 zo dňa 29.06.2010, Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/52/2010 zo dňa 01.12.2011, Rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžf/37/2010 zo dňa 30.03.2011, sp. zn. 5Sžfk/68/2017 zo dňa 04.12.2018, sp. zn. 5Sžfk/14/2016 zo dňa 18.09.2017 a Rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 31S/29/2018 zo dňa 24.10.2018.

3. Vo vzťahu k určeniu okamihu, od ktorého má žalobca nárok na úrok, žalobca v Žiadosti uviedol, že účinky prejudiciálneho rozsudku Súdneho dvora Európskej únie nastávajú ex tunc, teda nemajú konštitutívny, ale deklaratórny charakter (pôsobia do minulosti). Nakoľko Daň nebolo možné uplatňovať od účinnosti Smernice, tak už v čase úhrady Dane neexistoval žiadny právny základ na túto úhradu, ani na ďalšie zadržiavanie zaplatenej Dane, ktorá predstavovala daňový preplatok. Nevrátením preplatku sa správca dane dostal do omeškania, na základe čoho vznikol žalobcovi nárok na úroky z oneskoreného vrátenia preplatku. Na podporu tohto záveru žalobca opätovne poukázal na vyššie uvedené rozsudky Krajského súdu Bratislava a tiež aj na Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie v prípade Irimie C-565/11 zo dňa 18.04.2013 (ktorý sa stal základom aj pre neskoršie rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie, vydané v daňových veciach, ako napr. Rozsudok v prípade Dragoș-Constantin Târ? ia C-69/14 zo dňa 06.10.2015), z ktorého jednoznačne vyplýva povinnosť vrátiť nielen neoprávnené zaplatenú Daň, ale aj úroky z jej oneskoreného vrátenia od jej zaplatenia a ktorý je plne aplikovateľný aj na prípad žalobcu, resp. na prípad slovenskej dane z emisných kvót. Z hľadiska zásady efektivity má poškodený daňovník nárok na rovnaké úroky ako v iných prípadoch s tým, že nárok vzniká neoprávneným zaplatením Dane (v prípade Dane zaplatenej žalobcom ide o úrokovú sadzbu 10 % p. a.).

4. Vo vzťahu k výške úrokovej sadzby žalobca v Žiadosti dôvodil poukazom na Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-654/13 Delphi Hungary zo dňa 17.07.2014, z ktorého vyplýva, že „pri neexistencii právnej úpravy Európskej únie prináleží vnútroštátnemu právnomu poriadku každého členského štátu, aby v súlade so zásadou ekvivalencie a efektivity stanovil podmienky (pravidlá), za ktorých majú byť takéto úroky zaplatené a ktoré nesmú byť nevýhodnejšie ako podmienky pri podobných nárokoch, založených na ustanoveniach vnútroštátneho práva, ako ani stanovené takým spôsobom, aby prakticky znemožnili výkon práv priznaných právnym poriadkom Európskej únie, čo v danom prípade prislúcha overiť predkladajúcemu vnútroštátnemu súdu“. Podľa žalobcu je preto potrebné aplikovať sadzbu 10 % p. a., nakoľko tak bude dodržaná zásada ekvivalencie a efektivity v zmysle judikatúry Súdneho dvora Európskej únie. Podporne poukázal aj na Rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 2S/979/2012 zo dňa 24.04.2013. Zdôraznil, že v súvislosti s daňovým preplatkom sa vydáva len negatívne rozhodnutie, nakoľko pri pozitívnom rozhodnutí sa daňový preplatok vráti, a teda správca dane rozhoduje len fakticky. Ak správca dane preplatok vrátiť nechce, má vydať negatívne rozhodnutie a má tiež per analogiam vydať rozhodnutie aj o úroku v prípade, ak si daňovník úrok nárokuje. Dôvodom vydania rozhodnutia o úroku je podľa žalobcu i to, že úrok z omeškania je v zmysle § 79 ods. 3 Daňového

poriadku daňovo-právnym nárokom, t. j. nie je možné sa ho domáhať súdnou cestou a právomoc o ňom rozhodovať má len správca dane. Úrok z omeškania je zaradený medzi daňovo-právne nároky a ako druh platby je zaradený pojmovo pod pojem „daň“ podľa § 2 písm. d) Zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“). Z Daňového poriadku nevyplýva, že o úrokoch by mali rozhodovať súdy. Podľa žalobcu by bolo odmietnutím spravodlivosti, ak by pre absenciu výslovného procesného ustanovenia správca dane o nároku vznesenom daňovníkom na vrátenie úroku podľa § 79 ods. 3 Daňového poriadku odmietol vydať rozhodnutie. Z úpravy § 79 ods. 3 Daňového poriadku je zrejmé, že úrok musí byť priznaný konštitutívnym rozhodnutím s tým, že v prípade zamietnutia žiadosti o jeho priznanie musí byť vydané negatívne rozhodnutie v záujme zamedzenia svojvôle správcu dane. Žalobca tiež poukázal na zásadu správy daní podľa § 3 ods. 2 Daňového poriadku ako i na to, že správca dane je povinný zaoberať sa Žiadosťou nielen v časti o vrátenie preplatku, ale aj v časti úroku, ktorý je pojmovo daňou. Konanie o úroku je podľa žalobcu konaním o daňovo-právnom nároku, a teda o právach a povinnostiach daňovníka s tým, že podľa § 63 ods. 1 Daňového poriadku možno ukladať povinnosti a priznávať práva len rozhodnutím, vydaným v daňovom konaní. V zmysle § 58 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku sa daňové konanie obligatórne začína na návrh účastníka daňového konania, pričom predmetná Žiadosť žalobcu takýto návrh predstavuje.

5. Na Žiadosť žalobcu reagoval Daňový úrad Trenčín oznámením č. 101485130/2019 zo dňa 17.06.2019 tak, že uviedol, že nárok na uplatnenie sumy A. vo výške 25.048,- Eur podľa osobitných predpisov (podľa § 69 ods. 1 Daňového poriadku) na základe podaného daňového priznania k Dani za rok 2011 zo dňa 18.06.2012 uplynul dňa 31.12.2017. Z tohto dôvodu Daňový úrad Trenčín považoval Žiadosť žalobcu ohľadom vrátenia odvedenej Dane za rok 2011 zo dňa 20.05.2019 za bezpredmetnú.

6. Proti oznámeniu č. 101485130/2019 zo dňa 17.06.2019 podal žalobca odvolanie zo dňa 03.07.2019, ktoré odôvodňoval skutočnosťami, totožnými s tými, ktoré uvádzal vo svojej Žiadosti. Na odvolanie žalobcu odpovedal Daňový úrad Trenčín oznámením č. 101825810/2019 zo dňa 29.07.2019, v ktorom uviedol, že oznámenie správcu dane č. 101485130/2019 zo dňa 17.06.2019 nemá povahu rozhodnutia a nie je považované na účely daňového konania za individuálny daňovo-právny akt, proti ktorému je prípustné odvolanie, o ktorom by v súlade s § 74 Daňového poriadku rozhodol odvolací orgán – Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky.

7. Dňa 04.12.2019 Daňový úrad Trenčín vo veci Žiadosti žalobcu v časti vrátenia Dane na základe podaného daňového priznania k Dani zo dňa 18.06.2012 vo výške 25.048,- Eur vydal rozhodnutie č. 102792812/2019, ktorým podľa § 79 ods. 2 Daňového poriadku Žiadosti v danej časti nevyhovel a žalobcovi Daň nevrátil. Daňový úrad Trenčín poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorým bola pozastavená účinnosť § 51b Zákona o dani z príjmov a súčasne poukázal i na posunutie lehoty na podanie daňového priznania k A. do 15.10.2012. S poukazom na § 69 ods. 1 Daňového poriadku správca dane napokon v predmetnom rozhodnutí skonštatoval, že na základe podaného daňového priznania žalobcu k Dani za rok 2011 zo dňa 18.06.2012 nárok na uplatnenie sumy (vo výške 25.048,- Eur) uplynul dňa 31.12.2017.

8. Proti rozhodnutiu Daňového úradu č. 102792812/2019 zo dňa 04.12.2019 podal žalobca odvolanie zo dňa 20.12.2019. O odvolaní žalobcu voči rozhodnutiu Daňového úradu Trenčín č. 102792812/2019 zo dňa 04.12.2019 rozhodlo Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky rozhodnutím č. 100697274/2020 zo dňa 17.03.2020 tak, že rozhodnutie Daňového úradu Trenčín podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku potvrdilo. V odôvodnení rozhodnutia Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky uviedlo, že žalobca žiadosť o vrátenie dane z emisných kvót za rok 2011 v sume 25.048,- Eur podal dňa 20.05.2019, čo je po uplynutí 5 ročnej prekluzívnej lehoty vyrubiť daň, rozdiel dane, alebo uplatniť nárok na sumu podľa osobitných predpisov (§ 69 ods. 1 Daňového poriadku). Nárok na uplatnenie tejto sumy zo zákona zanikol ku dňu 31.12.2017. Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky skonštatovalo, že Daňový úrad Trenčín vo veci podanej Žiadosti žalobcu postupoval v súlade s Daňovým poriadkom, keď jej nevyhovel (§ 79 ods. 2 Daňového poriadku) a Daň žalobcovi odôvodnene nevrátil.

9. Žalobca sa správnou žalobou podanou na Krajský súd v Trenčíne domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 100697274/2020 zo dňa 17.03.2020, ktorým potvrdilo rozhodnutie Daňového úradu Trenčín č. 102792812/2019 zo dňa 04.12.2019 o nevyhovení žiadosti žalobcu, doručenej dňa 20.05.2019 o vrátenie dane z emisných kvót za rok 2011 na

základe podaného daňového priznania zo dňa 18.06.2012 vo výške 25.048,- Eur. Krajský súd Trenčín Rozsudkom č. k. 11S/58/2020 – 142 zo dňa 21.04.2021 citované rozhodnutie Finančného riaditeľstva a rozhodnutie Daňového úradu Trenčín zrušil a vec vrátil prvostupňovému orgánu verejnej správy na ďalšie konanie s tým, že Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky zaviazal povinnosťou nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %.

10. Daňový úrad Trenčín následne vo veci opakovane rozhodol rozhodnutím č. 101737832/2021 zo dňa 16.09.2021 s tým, že žiadosti žalobcu, doručenej dňa 20.05.2019 o vrátenie neoprávnene zaplatenej dane z emisných kvót za rok 2011 vo výške 25.048,- Eur nevyhovel. V odôvodnení skonštatoval, že vo veci Dane za rok 2011 bola uzatvorená dohoda o mimosúdnom vyrovnaní medzi Slovenskou republikou v zastúpení Ministerstvom financií Slovenskej republiky a žalobcom pod č. 2020/044, účinná 07.03.2020 (ďalej len „Dohoda o mimosúdnom vyrovnaní“), a to na základe žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vo veci neoprávnene zaplatenej Dane za rok 2011, v ktorom si uplatnil nárok na náhradu škody v zmysle Zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci“). Daňový úrad Trenčín uviedol, že uplatnený nárok žalobcu na náhradu škody bol vyčíslený ako bezdôvodne odvedená Daň vo výške 25.048,- Eur a príslušný úrok z omeškania. Náhrada škody vo výške 25.048,- Eur bola žalobcovi uhradená dňa 18.03.2020. Čiastočné uspokojenie nárokov žalobcu spočívalo v zaplatení časti nároku, predstavujúceho zaplatenú Daň v sume 25.048,- Eur, pričom Daňový úrad Trenčín s prihliadnutím na predmetné nové skutočnosti dospel k odlišnému skutkovému stavu, než bol ten, ktorý existoval v čase Krajským súdom Trenčín zrušeného rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 100697274/2020 zo dňa 17.03.2020. Daňový úrad Trenčín uzavrel, že vychádzajúc zo zistených skutočností, a to síce, že Daň za rok 2011 bola žalobcovi v plnej výške vrátená na základe Dohody o mimosúdnom vyrovnaní, aplikácia § 69 ods. 1 Daňového poriadku sa stala bezpredmetnou.

11. Proti rozhodnutiu Daňového úradu Trenčín č. 101737832/2021 zo dňa 16.09.2021 podal žalobca odvolanie zo dňa 08.10.2021, nakoľko skutočnosť uzatvorenia Dohody o mimosúdnom vyrovnaní nepovažoval za takú, že by mala právny účinok pre priebeh konania o jeho Žiadosti, ktoré je daňovým konaním, upraveným Daňovým poriadkom s tým, že predmet konania predstavuje daňovo-právny nárok. Podľa žalobcu Daňový úrad Trenčín pochybil, pokiaľ ide o samotný výklad Dohody o mimosúdnom vyrovnaní, keďže táto sa vzťahuje iba na Daň a nie na úrok, čím nebol vyčerpaný celý predmet Žiadosti žalobcu. Žalobca zotrval na tom, že má nárok na zaplatenie sumy určenej v jeho Žiadosti ako preplatok v sume 25.048,- Eur, ako i na zaplatenie úroku z oneskoreného vrátenia preplatku.

12. O odvolaní žalobcu voči rozhodnutiu Daňového úradu Trenčín č. 101737832/2021 zo dňa 16.09.2021 rozhodlo Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky rozhodnutím č. 102622750/2021 zo dňa 22.12.2021 tak, že rozhodnutie Daňového úradu Trenčín č. 101737832/2021 zo dňa 16.09.2021 potvrdilo, pričom v odôvodnení predmetného rozhodnutia uviedlo, že žalobca uzatvoril Dohodu o mimosúdnom vyrovnaní, na základe ktorej mu bola vyplatená škoda vo výške odvedenej Dane v sume 25.048,- Eur, ktorú požaduje žalobca vrátiť aj od správcu dane. Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky tiež uviedlo, že vo veci Dane bol už žalobca uspokojený v celom rozsahu, a to vyplatením uvedenej náhrady škody vo výške odvedenej dane z emisných kvót s tým, že predmetom napadnutého rozhodnutia Daňového úradu Trenčín nie je posúdenie žiadosti žalobcu o priznanie úroku z oneskoreného vrátenia preplatku na Dani za rok 2011, čo je samostatné konanie.

13. Správnou žalobou podanou na Krajský súd Trenčín sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 102622750/2021 zo dňa 22.12.2021. Krajský súd Trenčín Rozsudkom č. k. 13S/4/2022 – 173 zo dňa 18.01.2023 správnu žalobu žalobcu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Poukázal na to, že nebolo sporné, že došlo k protiprávnemu stavu, t. j., že zaplatenie Dane žalobcom bolo v rozpore s právom Európskej únie, pričom k reparovaniu nezákonnosti môže dôjsť dvoma spôsobmi, a to buď vrátením Dane postupom podľa Daňového poriadku, prípadne cestou náhrady škody v zmysle Zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Náhrada škody nemusí nevyhnutne predstavovať len neprávom vymoženú (zaplatenú Daň), ale môže ísť aj o iné náklady a výdavky, ktoré vznikli v priamej príčinnej súvislosti s porušením práva. V prejednávanej veci si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody podľa citovaného zákona len ako finančné prostriedky predstavujúce zaplatenú Daň za rok 2011. Cieľom oboch

postupov je dosiahnutie odstránenia toho istého protiprávneho stavu, pričom nie je možné, aby bol tento protiprávny stav odstránený súčasným využitím oboch dostupných prostriedkov, nakoľko by to nevedlo k zamýšľanému výsledku. Aj keď ide formálne o dva samostatné nároky, oba majú základ v tých istých skutkových a právnych okolnostiach a súčasne je ich cieľom dosiahnutie vrátenia Dane žalobcovi, ktorý nebol povinný ju zaplatiť. Ak uznaná zaplatená škoda predstavuje v zmysle výslovne dohodnutého práve túto zaplatenú Daň (splnenie verejnoprávnej povinnosti), tak nie je možné uvažovať o tom, že je možné domáhať sa aj vrátenia tejto Dane, resp. uplatnenia ďalšieho spôsobu nápravy. Podľa Krajského súdu Trenčín daňové orgány postupovali v súlade so zákonom, keď vyhodnotili zaplatenie sumy 25.048,- Eur Ministerstvom financií Slovenskej republiky ako prekážku vrátenia Dane postupom podľa Daňového poriadku. Vo vzťahu k požadovanému úroku Krajský súd Trenčín uviedol, že správca dane v tejto časti meritórne nerozhodol o uplatnenom nároku žalobcu s tým, že ak má žalobca za to, že nebol prejednaný nárok, ktorý si v administratívnom konaní riadne uplatnil, tak je potrebné, aby sa odstránenia tohto stavu nečinnosti orgánu verejnej správy domáhal osobitnou správnu žalobou, a to žalobou proti nečinnosti orgánu verejnej správy, pričom nebol dôvod na to, aby došlo k zrušeniu rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 102622750/2021 zo dňa 22.12.2021 na základe všeobecnej správnej žaloby len z dôvodu, že má orgán verejnej správy konať a vydať rozhodnutie aj vo veci nároku na úrok, resp. úrok z omeškania.

14. Na Žiadosť žalobcu v časti priznania úroku z oneskoreného vrátenia preplatku na Dani za rok 2011 reagoval Daňový úrad Trenčín oznámením č. 100173109/2022 zo dňa 26.01.2022, v obsahu ktorého uviedol, že Žiadosť o vrátenie neoprávnene zaplatenej dane z emisných kvót za rok 2011 a priznanie úroku z oneskoreného vrátenia preplatku na dani z emisných kvót za rok 2011 zo dňa 20.05.2019 v časti o priznanie úroku z oneskoreného vrátenia preplatku na Dani za rok 2011 považuje za bezpredmetnú. Daňový úrad Trenčín poukázal na § 79 ods. 3 Daňového poriadku, z ktorého vyplýva, že k priznaniu úroku dochádza zo zákona (nie na základe žiadosti daňového subjektu), o čom správca dane vydá rozhodnutie, a to v lehote do 15 dní od vrátenia preplatku. Daňový úrad Trenčín konštatoval, že vzhľadom k tomu, že ku dňu vydania predmetného oznámenia č. 100173109/2022 zo dňa 26.01.2022 preplatok vrátený nebol, nemá správca dane možnosť úrok priznať (vypočítať), nakoľko úrok sa priznáva za každý deň omeškania, t. j. odo dňa zaplatenia až do dňa vrátenia preplatku tak, ako to žiada žalobca v bode 39b Žiadosti zo dňa 20.05.2019.

15. Žalobca sa správnu žalobou proti nečinnosti orgánu verejnej správy doručenou Krajskému súdu Trenčín dňa 05.04.2023 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť konať a rozhodnúť v konaní o nároku žalobcu na zaplatenie úroku z oneskoreného vrátenia Dane za rok 2011 v zmysle § 79 ods. 3 Daňového poriadku v lehote 15 dní odo dňa vrátenia administratívneho spisu správnym súdom alternatívne, aby správny súd v prípade, že uzavrie, že konanie o úroku nebolo začaté zaviazal žalovaného povinnosťou začať konanie a rozhodnúť o nároku žalobcu na zaplatenie úroku z oneskoreného vrátenia Dane za rok 2022 (správne má byť rok 2011 - pozn. správneho súdu) v zmysle § 79 ods. 3 Daňového poriadku v lehote 15 dní odo dňa vrátenia administratívneho spisu správnym súdom. Pre prípad úspechu si uplatnil voči žalovanému nárok na náhradu trov konania.

16. Žalobca v podanej správnej žalobe najprv zhrnul skutkový stav (bod 1. správnej žaloby), pričom uviedol, že pred podaním správnej žaloby vyčerpal prostriedok nápravy podaním sťažnosti zo dňa 19.04.2022 na nečinnosť žalovaného (ďalej len „Sťažnosť“) podľa zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o sťažnostiach“) s tým že žalovaný vybavil predmetnú sťažnosť vydaním Oznámenia o výsledku prešetrenia sťažnosti č. 291607/2022 zo dňa 30.06.2022 tak, že sťažnosť označil za neopodstatnenú (ďalej len „Oznámenie o výsledku prešetrenia sťažnosti“).

17. V rámci bodu 2. správnej žaloby žalobca uviedol, že žalovaný explicitne nerozhodol o časti Žiadosti týkajúcej sa úroku a v súvislosti s úrokom žalobcu iba informoval prostredníctvom Oznámenia zo dňa 26.01.2022, že Žiadosť v časti zaplatenia úroku považuje za bezpredmetnú, nakoľko žalobcovi ešte nebol vrátený preplatok. Podľa podanej správnej žaloby je žalovaný nečinný z dôvodu, že nevydal rozhodnutie o nároku žalobcu na zaplatenie úroku, čím zásadne zasahuje do práv žalobcu na hospodárne a efektívne prejednanie veci a koná v rozpore s princípom právnej istoty. V nadväznosti na nečinnosť žalovaného žalobca neúspešne podal Sťažnosť s tým, že na základe pokynu Krajského súdu Trenčín vysloveného v konaní sp. zn. 13S/4/2022 sa následne domáha ochrany pred nečinnosťou žalovaného podanou správnu žalobou. Žalobca považoval závery žalovaného v Oznámení o výsledku prešetrenia sťažnosti za nekorešpondujúce so závermi daňových orgánov v ich rozhodnutiach

(rozhodnutie správcu dane č. 101737832/2021 zo dňa 16.09.2021 a rozhodnutie Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky č. 102622750/2021 zo dňa 22.12.2021) spočívajúcich v tom, že Daň bola žalobcovi vrátená a taktiež so závermi v Rozsudku Krajského súdu Trenčín sp. zn. 13S/4/2022 zo dňa 18.01.2023. Žalovaný formalisticky vykladá ustanovenie § 79 ods. 3 Daňového poriadku (namiesto materiálneho posúdenia nároku žalobcu na zaplatenie úroku), keď tvrdí, že podmienky predmetného ustanovenia nie sú splnené, lebo Daň nevrátil správca dane, ale Slovenská republika zastúpená Ministerstvom financií Slovenskej republiky. Žalobca poukazoval na závery formulované Krajským súdom Trenčín v Rozsudku č. k. 13S/4/2022 - 173 zo dňa 18.01.2023 (bod 34. a 39.) k povahe Dohody o mimosúdnom vyrovnaní a sumy zaplatenej žalobcovi na základe tejto dohody. Poukazoval i na to, že v rámci správnej žaloby, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí daňových orgánov, o ktorej rozhodol Krajský súd Trenčín citovaným rozsudkom, namietal absenciu rozhodnutia o úroku ako vadu samotných rozhodnutí daňových orgánov. Krajský súd Trenčín však uzavrel, že nešlo o vadu napadnutých rozhodnutí daňových orgánov, ale naopak o nečinnosť žalovaného, pričom v kontexte uvedeného Krajský súd Trenčín inštruoval žalobcu na podanie žaloby proti nečinnosti orgánu verejnej správy. Žalobca podotkol, že Krajský súd Trenčín uzavrel, že z materiálneho hľadiska bol preplatok žalobcovi vrátený a žalovaný je ohľadom otázky zaplatenia úroku nečinný. Vo vzťahu k splneniu podmienok na podanie žaloby proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 244 a nasl. zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) žalobca uviedol, že je účastníkom administratívneho (daňového) konania začatého na základe Žiadosti, prostredníctvom ktorej sa domáhal vrátenia preplatku a zaplatenia úroku. Nakoľko podmienky na vrátenie preplatku boli splnené (Daň bola od počiatku nezákonná) a preplatok bol žalobcovi vrátený (čo potvrdil aj Krajský súd Trenčín v konaní sp. zn. 13S/4/2022) ex officio sa začalo konanie o úroku podľa § 79 ods. 3 Daňového poriadku. Žalovaný je preto v omeškaní s vydaním rozhodnutia o úroku a tým pádom nečinný.

18. Na záver správnej žaloby (bod 3. správnej žaloby) žalobca uviedol, že stav nečinnosti žalovaného je právne neudržateľný, hrubým spôsobom zasahuje do práv žalobcu, pričom žalobca naďalej zotrváva na svojom nároku na zaplatenie úroku ako je uvedený v Žiadosti, ktorý mu vyplýva z § 79 ods. 2 a 3 Daňového poriadku v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 2 ako aj čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky pri rešpektovaní záväzných rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-302/2017 zo dňa 12.04.2018, ktorým bola Daň označená za rozpornú s právom Európskej únie s účinkami ex tunc a vo veci C-565/11 zo dňa 18.04.2013 (prípád Irimie), ktorým bola označená za rozpornú s právom Európskej únie taká aplikácia vnútroštátnych predpisov, ktorá priznáva nárok na úroky až od podania žiadosti a nie od zaplatenia dane.

19. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 15.05.2023 k správnej žalobe zhrnul skutkový stav veci a uviedol, že Oznámenie žalovaného č. 100173109/2022 zo dňa 26.01.2022, týkajúce sa úroku bolo vydané až po expedovaní rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 102622750/2021 zo dňa 22.12.2021, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Trenčín o nevyhovení žiadosti žalobcu o vrátenie neoprávnené zaplatenej dane a súčasne citované oznámenie bolo žalobcovi zaslané ešte pred vydaním Rozsudku Krajského súdu Trenčín vo veci sp. zn. 13S/4/2022, t.j. v čase, kedy nebolo zrejmé, či bude správna žaloba žalobcu vo veci napadnutého rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 102622750/2021 zo dňa 22.12.2021 zamietnutá.

20. Žalovaný tiež uviedol, že má vedomosť o tom, že prebieha na Okresnom súde Bratislava I. pod sp. zn. 20C/21/2020 konanie medzi žalobcom a Slovenskou republikou v zastúpení Ministerstvom financií Slovenskej republiky v rámci ktorého žalobca požaduje vyplatenie úroku zo sumy vrátenej Dane. Ďalej poukázal na to, že vo veci úroku nezačal ex offio daňové konanie podľa § 79 ods. 3 Daňového poriadku, pretože k vráteniu Dane ako preplatku v daňovom konaní podľa § 79 Daňového poriadku nedošlo, čo však nevylučuje fakt, že k vráteniu sumy predstavujúcej Daň došlo v rámci konania o náhrade škody podľa Zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

21. Žalovaný nesúhlasil s tým, že by závery uvedené v Oznámení o výsledku prešetrenia sťažnosti nekorešponovali so závermi daňových orgánov v ich rozhodnutiach a závermi Krajského súdu Trenčín v Rozsudku sp. zn. 13S/4/2022 zo dňa 18.01.2023. Nie je sporné, že suma 25 048,- Eur predstavujúca Daň bola vrátená prostredníctvom Ministerstva financií Slovenskej republiky, pričom suma zodpovedajúca A. za rok 2011 bola žalobcovi vrátená nie ako preplatok podľa príslušných ustanovení Daňového poriadku, ale ako náhrada škody. Žalovaný nemá procesnú možnosť rozhodnúť o úroku z omeškania, resp. nemá na čo nadviazať, nakoľko správca dane Daň nevracal. Ustanovenie § 79

ods. 3 Daňového poriadku je vyslovene naviazané na vrátenie daňového preplatku podľa § 79 Daňového poriadku, pričom k takémuto konaniu zo strany správcu dane nedošlo a ani nemohlo dôjsť, nakoľko nárok na vrátenie Dane bol vysporiadaný v inom konaní Ministerstvom financií Slovenskej republiky. Zákonným dôvodom, pre ktorý nie je možné konať vo veci úroku z oneskoreného vrátenia Dane je znenie citovaného ustanovenia § 79 ods. 3 Daňového poriadku, pričom správca dane je povinný konať v súlade so zásadou legality (čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky). Zákon ustanovuje, že konanie z oneskoreného vrátenia dane správcu dane začína ex offo v prípade, ak správca dane vráti daňový preplatok po lehote ustanovenej v odseku 2. V tomto zákonom ustanovení nie je uvedené, že správca dane má alebo môže konať vo veci oneskoreného vrátenia dane aj v prípade, že suma dane bola daňovému subjektu vrátená iným štátnym orgánom alebo subjektom (napr. Ministerstvom financií Slovenskej republiky). Žalovaný navrhol správne mu súdu, aby správnu žalobu žalobcu podľa § 249 SSP zamietol, nakoľko žalovaný nebol nečinný, keď nepostupoval podľa § 79 ods. 3 Daňového poriadku, nakoľko na takýto postup objektívne nevznikol právny dôvod. V danej veci neprebehlo konanie o vrátenie daňového preplatku, a preto neexistuje právny dôvod na rozhodovanie o úroku zo sumy daňového preplatku podľa § 79 ods. 3 Daňového poriadku.

22. Žalovaný dal do pozornosti správneho súdu ustanovenie § 100 ods. 2 písm. a) SSP týkajúce sa fakultatívnej možnosti správneho súdu prerušiť uznesením prebiehajúce správne súdne konanie vzhľadom na súdne konanie vedené na Okresnom súde Bratislava I. pod sp. zn. 20C/21/2020 týkajúce sa vyplatenia úroku zo sumy škody priznanej v konaní o náhrade škody, a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I. Podľa žalovaného je predbežnou otázkou v danom prípade záver vyplývajúci z rozhodnutia v občiansko-právnom konaní medzi žalobcom a Slovenskou republikou (Ministerstvom financií Slovenskej republiky) týkajúci sa úhrady úrokov z vyplatenej sumy predstavujúcej Daň.

23. Na vyjadrenie žalovaného k správnej žalobe reagoval žalobca replikou zo dňa 07.06.2023, v ktorej uviedol, že žalovaný neuvádza žiadne nové skutočnosti ani právne argumenty, ktorými by spochybnil právnu argumentáciu žalobcu. Žalobca zotrval na tom, že argumentácia uvedená v Oznámení o úroku, resp. v Oznámení o výsledku prešetrenia sťažnosti nekorešponduje so závermi v rozhodnutí žalovaného, v ktorom uviedol, že Daň (resp. preplatok) už bol žalobcovi vrátený v plnej výške, pričom v Oznámení o úroku žalovaný uzavrel, že žalobcovi preplatok ešte vrátený nebol. Žalovaný si podľa žalobcu arbitrálne vyberá, kedy nárok žalobcu na úrok posúdi formalisticky (§ 79 ods. 3 Daňového poriadku) a kedy naopak materiálne (uzatvorenie Dohody o mimosúdnom vyrovnaní a zaplatenie sumy v nej dohodnutej predstavuje odpadnutie predmetu konania o Žiadosti). Právny záver žalovaného, že „nemá procesnú možnosť rozhodnúť o úroku z omeškania, resp. nemá na čo nadviazať, nakoľko správca dane daň nevracal“, nemožno podľa žalobcu akceptovať. Žalovaný nemôže tam, kde sa mu to hodí tvrdiť, že mu procesný predpis nedovoľuje vydať rozhodnutie alebo vykonať úkon a zároveň povedať, že ten istý procesný predpis mu umožňuje zamietnuť nárok (alebo nekonať) z dôvodu, ktorý tento procesný predpis rovnako neupravuje. Táto argumentácia podľa žalobcu vôbec nie je namieste tam, kde žalovaný sám zapríčinil vzniknutý skutkový stav, keď odmietol žalobcovi vrátiť preplatok v riadnom daňovom konaní (t.j. v konaní o Žiadosti), na základe čoho bol žalobca nútený iniciovať aj konanie, ktoré viedlo k uzatvoreniu Dohody o mimosúdnom vyrovnaní. Žalobca zdôraznil, že nárok na preplatok a úrok majú svoj podklad v práve Európskej únie a Daňový poriadok a Zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci sa aplikujú len subsidiárne v rozsahu, ako je to možné. Žalovaný (správne má byť žalobca – pozn. správneho súdu) má právo na vrátenie preplatku a zaplatenie úroku bez ohľadu na to, či tieto nároky uspokojí žalovaný alebo Ministerstvo financií Slovenskej republiky v režime Daňového poriadku alebo Zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Je ponechané výlučne na členskom štáte, ako sa s takýmto nárokom vysporiada, avšak musí sa s ním vysporiadať v súlade so zásadou ekvivalencie a efektivity, a preto akýkoľvek rozpor v konaniach žalovaného a Slovenskej republiky nemôže ísť na ťarchu žalobcu. Žalobca tiež uviedol, že ak je žalovaný toho názoru, že o úroku je možné rozhodnúť len po tom, čo on sám vráti preplatok, mal tak urobiť už pri podaní Žiadosti, resp. Daň vôbec nevyberať, pretože bola v rozpore s právom Európskej únie.

24. Žalobca v replike poukázal na závery Rozsudku Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 20C/21/2020 (bod 17.) zo dňa 03.05.2023 v znení: „V prejednávanej veci bolo nepochybné, že k porušeniu práva Európskej únie došlo... Spolu s neoprávnene vybratou daňou sa vracia aj úrok za oneskorené vrátenie, avšak konkrétny právny režim tohto vrátenia je ponechaný na rozhodnutí samotného členského štátu, samozrejme, pri zachovaní zásady ekvivalencie a zásady efektivity... Súd riadiac sa uvedenými úvahami

dospel k záveru, že v rámci slovenskej vnútroštátnej právnej úpravy je táto ochrana zabezpečená prostredníctvom osobitnej úpravy, obsiahnutej v daňovom poriadku...“. Ďalej uviedol, že žalovaný sa nevysporiadal s podstatnou časťou argumentácie žalobcu, prečo je žalovaný nečinný a neprihliadol na osobitosť nároku na zaplatenie úroku a len formalisticky odkázal na § 79 ods. 3 Daňového poriadku, pričom Krajský súd Trenčín uzavrel, že z materiálneho hľadiska bol preplatok vrátený a hoci tento bol vrátený po lehote, žalovaný o úroku nerozhodol, a preto je nečinný. Žalobca zotrval na podanej správnej žalobe s tým, že keby žalovanému skutočne išlo o zákonnosť a právnu istotu, tak by vstúpil do civilného súdneho konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I. pod sp. zn. 20C/21/2020 ako intervenient a pred civilným súdom by presadzoval názor, že úrok nemôže vrátiť, pretože nevracal ani preplatok. Žalovaný tak nepostupoval preto z dôvodu, že by bol konfrontovaný s argumentáciou Ministerstva financií Slovenskej republiky prezentovanou pred civilným súdom, s ktorou sa tento súd stotožnil, že úrok sa vracia podľa Daňového poriadku ako daňovo-právny nárok. Žalobca očakáva, že po vydaní Rozsudku sp. zn. 20C/21/2020 zo dňa 03.05.2023 žalovaný vstúpi ako intervenient aspoň do odvolacieho konania a zotrvá na svojej argumentácii, ktorú tvrdí správne súdu a ktorá je v rozpore s tvrdeniami Ministerstva financií Slovenskej republiky aj závermi Okresného súdu Bratislava I. Žalobca označil za perfídny postup Ministerstva financií Slovenskej republiky, ktoré v roku 2018 vydalo všetkým správcom dane usmernenie, aby Daň nevracali, následne Daň vrátili podľa Zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, no úrok odmietli uhradiť s tým, že ide o daňovo-právny nárok. Pokiaľ by Ministerstvu financií Slovenskej republiky išlo o zákonnosť a právnu istotu, tak by teraz vydalo správcom dane usmernenie o povinnosti vracať úrok v režime Daňového poriadku, čo však tvrdí len pred civilnými súdmi. Rovnako Ministerstvo financií Slovenskej republiky mohlo požiadať o vstup do správneho súdneho konania podľa § 41 ods. 2 písm. d) SSP a tvrdiť správne súdu, že úrok mal vrátiť žalovaný, avšak Ministerstvo financií Slovenskej republiky takto nepostupovalo, a preto žalobca navrhol správne súdu, aby priznal Ministerstvu financií Slovenskej republiky postavenie osoby zúčastnenej na konaní, keďže vyslovenie záveru správneho súdu bude mať dopad aj na Ministerstvo financií Slovenskej republiky. Vo všeobecnosti sa správcovia dane aj Ministerstvo financií Slovenskej republiky (a rovnako tak aj civilné a správne súdy) zhodujú, že popri vrátení A., ktorá je v rozpore s právom Európskej únie, sa má zaplatiť aj úrok, no žiadny z týchto subjektov sa necíti byť podľa žalobcu kompetentný, aby úrok priznal, pričom na takýto stav právnej istoty nemôže doplácať žalobca ako adresát právnej normy, ale samotný štát, ktorý je tvorcom právnych noriem, ktoré, keď sú nejasné, tak ich je potrebné vykladať v prospech adresáta právnej normy a nie proti nemu. Žalobca k replike pripojil Rozsudok Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 20C/21/2020 zo dňa 03.05.2023 a informáciu o prijatých záveroch k dani z emisných kvót č. 60701418 zo dňa 26.10.2018.

25. Žalovaný možnosť podať dupliku k replike žalobcu nevyužil.

26. Žalobca doručil správne súdu doplnujúce vyjadrenie zo dňa 16.04.2024 o právnych skutočnostiach podstatných pre správne súdne konanie, v ktorom uviedol, že Najvyšší správny súd Slovenskej republiky dňa 23.11.2023 vydal Rozsudok v konaní vedenom pod sp. zn. 3Sfk/26/2021, ktorým zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa Hriňovská energetická, s.r.o. proti Rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 74S/30/2020 zo dňa 26.05.2021, ktorým Krajský súd Banská Bystrica zamietol správnu žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky vo veci žiadosti obchodnej spoločnosti B. C., D. o vrátenie dane z emisných kvót a zaplatenia úroku z oneskoreného vrátenia dane. Žalobca ďalej uviedol, že považuje za dôležité na predmetný rozsudok poukázať a správne súdu predložiť argumentáciu, ktorá závery Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky spochybňuje a ktorú bude posudzovať aj Ústavný súd Slovenskej republiky v rámci podanej ústavnej sťažnosti. V citovanom rozsudku Najvyšší správny súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že kasačnom sťažnosťou napadnutý rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica je založený na správnom právnom posúdení, keď zhodne s Krajským súdom Banská Bystrica uzavrel, že nárok na vrátenie dane vyrubenej a zaplatenej v rozpore s právom Európskej únie a na zaplatenie úroku za obdobie neoprávneného zadržovania zaplatenej dane, je daňovo-právny a hoci B. C., D. aj tento nárok vznikol a čiastočne bol aj nárok tejto spoločnosti uspokojený v sume protiprávne zaplatenej dane v režime podľa Zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, tak nemožno vo zvyšku tento nárok priznať z dôvodu uplynutia prekluzívnej lehoty podľa § 79 ods. 5 Daňového poriadku. Žalobca sa s takýmito právnymi závermi Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. 3Sfk/26/2021 nestotožnil, nakoľko Najvyšší správny súd Slovenskej republiky neposúdil, či daňovému subjektu (Hriňovská energetická, s.r.o.) mohla vzniknúť procesná povinnosť podať daňové priznanie k A., ktorá je nevyhnutnou právnou skutočnosťou pre začatie plynutia

prekluzívnej lehoty podľa § 79 ods. 5 v spojení s § 69 ods. 1 Daňového poriadku. Podľa žalobcu je v rozpore s princípom právnej istoty, aby sa daňový subjekt domáhal svojho nároku na základe argumentácie o rozpore Dane s právom Európskej únie aj napriek tomu, že táto skutočnosť ešte nebola v danom čase zo strany Súdneho dvora Európskej únie potvrdená. Pokiaľ si Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v odôvodnení citovaného rozsudku vo veci vedenej pod sp. zn. 3Sfk/26/2021 pomáha princípom právnej istoty, tento podľa žalobcu slúži na prospech daňových subjektov a nie naopak. Ustanovenie § 69 ods. 1 Daňového poriadku presne, jasne a zrozumiteľne ustanovuje, že „nárok na daňový preplatok zaniká po uplynutí piatich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie.“ Podľa žalobcu neexistuje žiadny dôvod, aby sa na toto znenie nemohol adresát právnej normy spoľahnúť. V doplňujúcom vyjadrení zo dňa 16.04.2024 žalobca tiež poukázal na závery Ústavného súdu Slovenskej republiky v Uznesení sp. zn. III. ÚS 502/2015 a v Náleze sp. zn. III. ÚS 759/2017, čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky, judikatúru Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-278/20 zo dňa 28.06.2022 (bod 144.) a na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru o zániku práva daňového subjektu vyplývajúceho z práva Európskej únie uplynutím lehoty podľa § 79 ods. 5 Daňového poriadku dospel bez toho, aby sa k danej otázke v súlade s čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie obrátil na Súdny dvor Európskej únie. Žalobca uviedol, že výklad pojmu „povinnosť podať daňové priznanie“, ktorý je dispozíciou ustanovenia § 69 ods. 1 Daňového poriadku a s ktorou sa spája začiatok plynutia prekluzívnej lehoty aj v § 79 ods. 5 Daňového poriadku je jediným právne relevantným predpokladom pre riadne právne posúdenie, či si žalobca uplatnil svoj nárok včas. Faktické konanie (podanie daňového priznania) takýmto zákonom stanoveným predpokladom podľa žalobcu nie je. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky stanovuje povinnosť pre daňové subjekty domáhať sa svojho práva pod sankciou zániku práva skôr, ako protiprávnosť Dane deklaroval Súdny dvor Európskej únie. Daňové subjekty mali tak podľa Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky ihneď od zaplatenia Dane postupovať voči orgánom štátnej moci tak, aby im nezanikol nárok v lehote, ktorá začala plynúť od prvého kalendárneho mesiaca kalendárneho roka nasledujúceho po roku, kedy došlo k faktickému podaniu daňového priznania k Dani. V okolnostiach prípadu žalobcu nie je správny názor Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, že účelom zakotvenia premlčacích, resp. prekluzívnych lehôt je naplnenie princípu právnej istoty a že tento princíp platí aj pre postup pri správe daní podľa § 69 ods. 1 Daňového poriadku vo vzťahu k Dani. Podľa žalobcu bolo povinnosťou orgánov štátnej moci protiprávnosť Dane zohľadňovať od samého počiatku (a to aj postupom podľa § 17 Daňového poriadku) a správca dane mal povinnosť vyzvať žalobcu, aby v bezdôvodne podanom daňovom priznaní k protiprávnej A. odstránil nedostatky v tom ohľade, že nemá povinnosť platiť žiadnu Daň. Žalobca považoval záver Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 3Sfk/26/2021 (bod 42, 43 a 46 citovaného rozsudku) o tom, že žalobca nebol dostatočne bdely, pretože včas nepristúpil k ochrane svojich práv voči správcovi dane, čím spôsobil zánik nároku, za rozporný so zásadou efektivity. Z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-278/20 zo dňa 28.06.2022 vyplýva, že sám Súdny dvor Európskej únie judikoval vo vyššie uvedenom rozhodnutí, že až do jeho rozhodnutia nebolo možné predvídať, aké porušenie práva nakoniec Súdny dvor Európskej únie uvedie. Podľa žalobcu Najvyšší správny súd Slovenskej republiky opomenul v Rozsudku sp. zn. 3Sfk/26/2021 zo dňa 23.11.2023 pri svojom závere o zániku nároku (aplikujúc výhradne len lehoty podľa Daňového poriadku) riadne posúdiť naplnenie zásady ekvivalencie. Riadna aplikácia zásady ekvivalencie vyžaduje povinnosť zohľadniť aj lehotu podľa Zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorý predpokladá uplatnenie nárokov v prípade porušenia práva Európskej únie. Dotknutý právny subjekt musí mať možnosť priznania uplatneného nároku, ktoré mu vyplýva z práva Európskej únie, minimálne za takých podmienok (v takých lehotách) za akých štát podľa vnútroštátnej právnej normy priznáva nároky založené na porušení práva Európskej únie. V prípade porušenia práv Európskej únie umožňuje Zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci uplatnenie nároku v premlčacej lehote priaznivejšie, než akú upravuje ustanovenie § 79 Daňového poriadku, na čo bol Najvyšší správny súd Slovenskej republiky povinný podľa žalobcu v rámci aplikácie zásady ekvivalencie prihliadnuť. Doplňujúce vyjadrenie žalobcu bolo žalovanému doručené na vedomie dňa 22.04.2024.

27. Zákomom č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov bol zriadený Správny súd v Banskej Bystrici. Podľa § 3 ods. 3 písm. a) citovaného zákona výkon súdnictva prechádza od 01.06.2023 z krajských súdov na správne sudy vo všetkých veciach, v ktorých je od 01.06.2023 daná právomoc správnych súdov, a to z Krajského súdu v Banskej Bystrici, Krajského súdu v Trenčíne a Krajského súdu v Žiline na Správny súd v Banskej Bystrici (ďalej len „správny súd“). Vzhľadom na uvedené sa toto konanie vedené pôvodne na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 11S/35/2023 viedlo na Správnom súde v Banskej Bystrici pod sp.

TN-11S/35/2023. Vec pôvodne vedená pod sp. zn. TN-11S/35/2023 bola podľa § 152 ods. 9, 10 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov prevedená do súdneho registra „Sa“ pod novou spisovou značkou, pretože bola zapísaná do nesprávne určeného registra, nakoľko podľa § 23 ods. 2 SSP sa jedná o sudcovskú vec, keďže ide o správnu žalobu proti nečinnosti orgánu verejnej správy. Vec bola náhodne pridelená do „samo-sudcovského“ súdneho oddelenia Správneho súdu v Banskej Bystrici a je vedená pod sp. zn. 23Sa/2/2023. Na základe Opatrenia predsedu Správneho súdu v Banskej Bystrici 1SpR 48/24 zo dňa 31.10.2024 s účinnosťou od 01.11.2024 bola vec vedená tunajším súdom pod sp. zn. 23Sa/2/2023 náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudkyňi Správneho súdu v Banskej Bystrici určenej rozvrhom práce na vybavovanie agendy registrov 28Sa, 28Sas, 28Spa, 28Sd, 28Scud.

28. Správny súd Uznesením č. k. 23Sa/22/2023 - 166 zo dňa 07.02.2024 nepriznal Ministerstvu financií Slovenskej republiky postavenie osoby zúčastnenej na konaní, nakoľko samotné Ministerstvo financií Slovenskej republiky o pribratie do konania záujem neprejavilo a ani z okolností súdnej veci nevyplýva, že by to bolo potrebné z dôvodu naplnenia požiadavky na spravodlivý proces (nemožnosť priameho dotknutia práv alebo právom chránených záujmov Ministerstva financií Slovenskej republiky). Predmetné Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 07.02.2024.

29. Správna žaloba žalobcu je žalobou proti nečinnosti orgánu verejnej správy v zmysle § 6 ods. 2 písm. e) SSP, v konaní na základe ktorej správny súd posudzuje či nečinnosť je nezákonná a protiprávna, k čomu dochádza vtedy, ak tento orgán vo veci nekoná (je pasívny), aj keď podľa zákona má povinnosť konať. Správny súd v Banskej Bystrici ako vecne a miestne príslušný dospel po preskúmaní veci (bez nariadenia pojednávania, nakoľko účastníci konania nariadiť pojednávanie nežiadali) k záveru, že správna žaloba proti nečinnosti orgánu verejnej správy bola podaná dôvodne.

30. Podľa § 2 ods. 1 SSP (v znení účinnom do 30.06.2023) v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

31. Podľa § 3 ods. 1 písm. d) SSP (v znení účinnom do 30.06.2023) na účely tohto zákona sa rozumie nečinnosťou orgánu verejnej správy stav, keď orgán verejnej správy protiprávne nepokračuje v začatom administratívnom konaní, alebo stav, keď orgán verejnej správy protiprávne z úradnej povinnosti nezačal administratívne konanie.

32. Podľa § 242 ods. 1 SSP (v znení účinnom do 30.06.2023) žalobca sa môže žalobou domáhať odstránenia nečinnosti orgánu verejnej správy v začatom administratívnom konaní.

33. Podľa § 243 SSP (v znení účinnom do 30.06.2023) účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný; tým nie je dotknuté ustanovenie § 46.

34. Podľa § 244 ods. 1 SSP (v znení účinnom do 30.06.2023) žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ako účastník administratívneho konania namietajúci nečinnosť orgánu verejnej správy neúspešne vyčerpala sťažnosť podľa osobitného predpisu alebo podnet na prokuratúre.

35. Podľa § 245 SSP (v znení účinnom do 30.06.2023) žalovaným je orgán verejnej správy, ktorý podľa žalobcu má povinnosť vydať rozhodnutie alebo opatrenie, vykonať úkon alebo začať z úradnej povinnosti administratívne konanie.

36. Podľa § 246 ods. 1, 2 SSP (v znení účinnom do 30.06.2023) (1) V žalobe sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť a) označenie druhu žaloby, b) označenie žalovaného, c) označenie konania alebo veci, v ktorej sa žalobca domáha odstránenia nečinnosti, d) žalobné body, e) označenie dôkazov, ak sa ich žalobca dovoľáva, f) žalobný návrh. (2) K žalobe fyzickej osoby, právnickej osoby a zainteresovanej verejnosti musí byť pripojené oznámenie o výsledku prešetrenia sťažnosti podľa osobitného predpisu alebo vybavenie podnetu prokurátorom.

37. Podľa § 250 ods. 1 a 2 SSP (v znení účinnom do 30.06.2023) (1) Ak správny súd po preskúmaní zistí dôvodnosť žaloby, uznesením uloží žalovanému, aby v určenej lehote konal a rozhodol, vydal opatrenie alebo vykonal úkon, prípadne začal z úradnej povinnosti administratívne konanie. Vydaním tohto uznesenia sa súdne konanie nekončí a žalovaný je povinný správne mu súdu v určenej lehote doručiť vydané rozhodnutie, opatrenie alebo oznámenie o vykonanom úkone, prípadne o začatí administratívneho konania. (2) Vo výroku uznesenia podľa odseku 1 správny súd uvedie označenie žalovaného, predmet konania a jeho číslo, ak ide o žalobu podľa § 242 ods. 1, uloženú povinnosť a primeranú lehotu na jej splnenie, nie však dlhšiu ako tri mesiace; dĺžkou lehoty navrhnutou žalobcom správny súd nie je viazaný. Na návrh žalovaného môže správny súd uznesením predĺžiť lehotu určenú na odstránenie nečinnosti; navrhnutou dĺžkou lehoty správny súd nie je viazaný.

38. Podľa § 251 ods. 1 a 2 SSP (v znení účinnom do 30.06.2023) (1) Ak žalovaný svoju nečinnosť v určenej lehote bezdôvodne neodstráni, správny súd mu i bez návrhu môže uznesením uložiť pokutu. Pred rozhodnutím o pokute si správny súd môže vyžiadať stanovisko orgánu verejnej správy nadriadeného žalovanému. (2) Ak orgán verejnej správy správne mu súdu preukáže odstránenie nečinnosti, správny súd konanie uznesením zastaví.

39. Podľa § 147 ods. 1 písm. b), ods. 2 SSP (v znení účinnom do 30.06.2023) (1) Správny súd rozhoduje uznesením, ak tak ustanovuje tento zákon. (2) Ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku vrátane ustanovenia § 139 ods. 4 a § 141.

40. Podľa § 148 ods. 1, 2 SSP (v znení účinnom do 30.06.2023) (1) Uznesenie správny súd vyhlási verejne, ak bolo vydané na pojednávaní vo veci samej alebo pri inom úkone správneho súdu. (2) Uznesenie správny súd vyhotoví písomne a doručí ho, ak a) je proti nemu prípustný opravný prostriedok, b) je to potrebné na vedenie konania alebo c) ide o uznesenie, ktorým sa v konaní ukladá nejaká povinnosť.

41. Podľa § 493e SSP (v znení účinnom od 01.07.2023) konania začaté a neskončené do 30. júna 2023 sa dokončia podľa tohto zákona v znení účinnom do 30. júna 2023; ustanovenie § 493f tým nie je dotknuté.

42. Podľa § 2 písm. c) Daňového poriadku na účely tohto zákona sa rozumie daňovým konaním konanie, v ktorom sa rozhoduje o právach a povinnostiach daňových subjektov.

43. Podľa § 3 ods. 1, 2, 7 Daňového poriadku (1) Pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb. (2) Správca dane postupuje pri správe daní v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom a inými osobami a poskytuje im poučenie o ich procesných právach a povinnostiach, ak tak ustanoví tento zákon. Správca dane je povinný zaoberať sa každou vecou, ktorá je predmetom správy daní, vybaviť ju bezodkladne a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne mu určeniu a vyrubeniu dane. (7) Daňové subjekty majú pri správe daní rovnaké práva a povinnosti.

44. Podľa § 58 ods. 1, 2 a 4 Daňového poriadku (1) Daňové konanie začína a) na návrh účastníka daňového konania, b) z podnetu orgánu príslušného konať vo veci podľa tohto zákona alebo osobitných predpisov. (2) Daňové konanie je začaté dňom doručenia podania daňového subjektu orgánu príslušnému konať vo veci alebo dňom, keď daňový subjekt na výzvu tohto príslušného orgánu doručil doplnené podanie. (4) Pre daňové konanie je rozhodujúci obsah podania, aj keď je podanie nesprávne označené.

45. Podľa § 59 ods. 1 Daňového poriadku účastníkom daňového konania je daňový subjekt.

46. Podľa § 63 ods. 1, 2, 3 a 5 Daňového poriadku (1) Ukladať povinnosti alebo priznávať práva podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu možno len rozhodnutím, ktoré musí byť doručené podľa tohto zákona, ak tento zákon neustanovuje inak. (2) Rozhodnutie musí vychádzať zo stavu veci zisteného v daňovom konaní, musí obsahovať náležitosti ustanovené týmto zákonom a musí byť vydané príslušným orgánom, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak. (3) Ak tento zákon alebo osobitné predpisy neustanovujú inak, rozhodnutie musí obsahovať a) označenie orgánu, ktorý rozhodnutie vydal,

b) číslo a dátum rozhodnutia, c) meno, priezvisko, adresu trvalého pobytu fyzickej osoby, o ktorej právach a povinnostiach sa rozhodovalo, alebo obchodné meno a sídlo právnickej osoby, o ktorej právach a povinnostiach sa rozhodovalo, identifikačné číslo organizácie a identifikačné číslo daňového subjektu, ak mu bolo pridelené pri registrácii, alebo iný identifikátor pridelený správcom dane, ak fyzická osoba nemá povinnosť registrácie alebo nemá povinnosť evidencie podľa osobitného predpisu;33) ak ide o zahraničnú fyzickú osobu dátum narodenia alebo iný údaj identifikujúci túto osobu a ak ide o zahraničnú právnickú osobu, ktorá nemá identifikačné číslo organizácie, použije sa iný údaj identifikujúci túto právnickú osobu, d) výrok, ktorý obsahuje údaje podľa písmena c), rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodovalo, lehotu plnenia, ak sa ukladá povinnosť plniť, rozhodnutie o náhrade nákladov správy daní podľa § 12, a ak ide o peňažné plnenie, aj sumu a číslo účtu, na ktorý má byť suma zaplatená, e) poučenie o mieste, lehote a forme podania odvolania s upozornením na prípadné vylúčenie odkladného účinku, f) vlastnoručný podpis oprávnenej osoby s uvedením jej mena, priezviska a funkcie a odtlačok úradnej pečiatky; ak sa rozhodnutie vyhotovuje v elektronickej podobe, neobsahuje vlastnoručný podpis a odtlačok úradnej pečiatky, ale sa autorizuje podľa osobitného predpisu.20aa)(5) Rozhodnutie obsahuje odôvodnenie, ak tento zákon neustanovuje inak. V odôvodnení sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, vysporiadanie sa s návrhmi a námietkami daňového subjektu, aké úvahy ovplyvnili hodnotenie dôkazov a použitie právnych predpisov, podľa ktorých sa rozhodovalo.

47. Podľa § 79 ods. 3 Daňového poriadku ak správca dane vráti daňový preplatok po lehote ustanovenej v odseku 2, je povinný v lehote do 15 dní od vrátenia daňového preplatku rozhodnúť o priznaní úroku zo sumy daňového preplatku, ak jeho výška presiahne sumu 5 eur. Pri výpočte úroku sa použije trojnásobok základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky platnej v posledný deň lehoty, v ktorej mala byť suma daňového preplatku podľa tohto zákona vrátená; ak trojnásobok základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky nedosiahne 10 %, pri výpočte úroku sa namiesto trojnásobku základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky použije ročná úroková sadzba 10 %. Úrok sa priznáva za každý deň omeškania. Správca dane tento úrok zaplatí do 15 dní od doručenia rozhodnutia o priznaní úroku. Ak správca dane eviduje voči daňovému subjektu daňový nedoplatok, použije tento úrok alebo jeho časť v lehote na jeho zaplatenie podľa § 55 ods. 6 a 7. Rovnako správca dane zaplatí daňovému subjektu úrok aj v prípadoch oneskoreného vrátenia nadmerného odpočtu a spotrebnej dane, na ktorú bolo uplatnené jej vrátenie, ak sa nadmerný odpočet a spotrebná daň nepoužijú podľa § 55 ods. 6 a 7.

48. Správny súd prvotne skúmal, či sú splnené procesné podmienky na vedenie konania podľa § 244 SSP, z ktorého vyplýva, že súdnu ochranu pred nečinnosťou orgánu verejnej správy zákon priznáva len takej fyzickej (alebo právnickej osobe), ktorá ako účastník administratívneho konania neúspešne vyčerpala sťažnosť podľa osobitného predpisu alebo podnet na prokuratúre, teda žalobcovi, ktorý sa bezúspešne pokúsil dosiahnuť nápravu zákonom stanovenými prostriedkami. Z ustanovenia § 246 ods. 2 SSP vyplýva žalobcovi povinnosť pripojiť k správnej žalobe oznámenie o výsledku prešetrovania sťažnosti podľa osobitného predpisu alebo vybavenie podnetu prokurátorom. V preskúmanom prípade bolo zistené, že tieto zákonné podmienky žalobca splnil, keď podal žalovanému Sťažnosť zo dňa 19.04.2022 podľa Zákona o sťažnostiach, v ktorej tvrdil, že ak bol podľa správcu dane daňový preplatok žalobcovi vrátený dňom uskutočnenia plnenia v zmysle Dohody o mimosúdnom vyrovnaní (t.j. dňom 18.03.2020, kedy bola žalobcovi zaplatená suma Dane 25 048,- Eur), správcovi dane začala plynúť zákonná lehota podľa § 79 ods. 3 Daňového poriadku momentom vrátenia Dane (t.j. dňa 19.03.2020 a uplynula dňa 03.04.2020), pričom správca dane do dňa spísania Sťažnosti o úroku nerozhodol, a teda je viac ako 2 roky vo veci úroku nečinný. Žalobca k správnej žalobe predložil Oznámenie výsledku prešetrovania sťažnosti zo dňa 30.06.2022, v ktorom žalovaný uviedol, že Žiadosť žalobcu zo dňa 20.05.2019 (týkajúca sa úroku z oneskoreného vrátenia dane z emisných kvót za rok 2011) bola vybavená Oznámením č. 100173109/2022 zo dňa 26.01.2022, pričom žalovaný nemal dôvod vydávať rozhodnutie o nepriznaní úroku, nakoľko takéto rozhodnutie by bolo predčasné, keďže proti rozhodnutiu o nepriznaní preplatku na Dani bola podaná žalobcom správna žaloba. Žalovaný tiež v Oznámení výsledku prešetrovania sťažnosti informoval žalobcu, že pokiaľ nie je vrátený preplatok na Dani, správca dane nesmie vydať rozhodnutie o priznaní úroku, nakoľko by takýto úrok nevedel ani vypočítať, a to vzhľadom na absenciu dňa vrátenia preplatku potrebného na výpočet úroku a pokiaľ súd na základe žalobcom podanej správnej žaloby zaviazal správcu dane priznať a vyplatiť žalobcovi preplatok, potom pristúpi správca dane aj k vydaniu rozhodnutia o úroku. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobca bol aktívne legitimovaný na podanie žaloby v zmysle § 244 ods. 1 SSP, keď preukázal, že neúspešne vyčerpал sťažnosť podľa Zákona o sťažnostiach vo vzťahu k namietanej nečinnosti

žalovaného v súvislosti s podanou Žiadosťou žalobcu zo dňa 20.05.2019 v časti nároku na priznanie úroku z oneskoreného vrátenia daňového preplatku na dani z emisných kvót za rok 2011.

49. Následne považoval správny súd za potrebné vysporiadať sa s procesným návrhom žalovaného na prerušenie konania podľa § 100 ods. 2 písm. a) SSP z dôvodu súdneho konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I. pod sp. zn. 20C/21/2020.

50. Správny súd uvádza, že podľa § 100 ods. 2 písm. a) SSP „ak správny súd neurobí iné vhodné opatrenie, môže konanie uznesením prerušiť, ak prebieha súdne konanie alebo administratívne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam na rozhodnutie správneho súdu, alebo ak správny súd dal na takéto konanie podnet.“ Správny súdny poriadok v citovanom ustanovení § 100 ods. 2 písm. a) upravuje možnosť (nie povinnosť) správneho súdu prerušiť konanie z dôvodu vyskytnutia sa predbežnej otázky. Rozumie sa tým otázka, ktorá má význam pre rozhodnutie správneho súdu. V zmysle rozhodovacej praxe možno takéto prerušenie očakávať najmä v tých prípadoch, keď správny súd má pri svojom rozhodovaní posudzovať takú otázku, ktorá by inak mala byť rozhodnutá súdom v civilnom (sporovom alebo i mimosporovom) procese, pričom neprerúšením konania a nevyčkaním na rozhodnutie v civilnom sporovom konaní by sa správny súd vystavil riziku nastúpenia neželanej situácie, keď by tú istú otázku mohli súdy (civilný a správny) posúdiť odlišne, čím by bol výrazne oslabený princíp právnej istoty. Žalovaný vo vyjadrení k správnej žalobe predniesol návrh na prerušenie konania podľa § 100 ods. 2 písm. a) SSP, a to z dôvodu vedeného občiansko-právneho konania ohľadom vyplatenia úroku zo sumy škody (predstavujúcej Daň) priznanej v konaní o náhrade škody, pričom za predbežnú otázku (t.j. takú, že môže mať význam pre prejednávajúcu vec pred správnym súdom) žalovaný označil záver vyplývajúci z rozhodnutia v občianskoprávnom konaní medzi žalobcom a Slovenskou republikou v zastúpení Ministerstvom financií Slovenskej republiky týkajúci sa úhrady úrokov z vyplatenej sumy predstavujúcej Daň.

51. Správny súd konštatuje, že po posúdení návrhu žalovaného na prerušenie konania podľa § 100 ods. 2 písm. a) SSP nedospel k záveru, že by skutočnosť, že sa vedie občiansko-právne konanie o náhradu škody vo výške 15 904,12 Eur (predstavujúcej žalobcom vyčíslený úrok z oneskoreného vrátenia sumy Dane) spolu s príslušenstvom v zmysle Zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci proti Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom financií Slovenskej republiky bolo dôvodom na prerušenie konania v konaní o správnej žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy. V správnom súdnom konaní o predmetnej správnej žalobe žalobcu proti nečinnosti žalovaného orgánu verejnej správy (Daňového úradu Trenčín) je predmetom konania zodpovedanie otázky, či spomínaný orgán verejnej správy protiprávne nepokračuje v začatom administratívnom konaní (predmetom konania o žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy môže byť aj zodpovedanie otázky, či orgán verejnej správy protiprávne nezačal administratívne konanie z úradnej moci, avšak aktívne legitimovaným domáhať sa odstránenia nečinnosti orgánu verejnej správy spočívajúcej v porušení povinnosti začať administratívne konanie z úradnej povinnosti je podľa § 242 ods. 2 SSP len prokurátor, čo nie je prejednávajúci prípad), a teda správny súd vyhodnocuje otázku, ktorá sa týka procesného postupu orgánu verejnej správy. Správny súd pri tomto type správnej žaloby skúma, či postup žalovaného orgánu verejnej správy je v súlade so zákonom. V zmysle Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 593/2022-29 zo dňa 07.02.2023 „V konaní o žalobe proti nečinnosti nemožno preskúmať prípadné vady rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy alebo iných zásahov orgánov verejnej správy, ktoré s námietkou pasivity organizačných štruktúr verejnej správy nesúvisia.“ Vedené občiansko-právne konanie o náhrade škody proti žalovanému - Slovenskej republike v zastúpení Ministerstvom financií Slovenskej republiky a všetky skutočnosti, ktoré by mohli mať význam pre rozhodnutie vo veci samej (o predmete administratívneho konania, t.j. o návrhu žalobcu v časti týkajúcej sa priznania úroku z oneskoreného vrátenia preplatku na Dani) nemajú pri správnej žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy relevanciu. Pokiaľ sú tieto okolnosti významné pre orgán verejnej správy, potom ich orgán verejnej správy vyhodnocuje v rámci ním vedeného administratívneho konania a následne rozhodnutia vo veci samej. Samotné okolnosti, ktoré by prípadne mohli byť významné pre rozhodnutie o uplatňovanom nároku žalobcu na priznanie úroku z oneskoreného vrátenia preplatku na A., neospravedlňujú žalovaný orgán verejnej správy z jeho povinnosti konať (v zmysle viesť administratívne konanie aj v rozsahu uplatneného nároku na priznanie úroku z oneskoreného vrátenia Dane), ak mu táto povinnosť vyplýva z príslušnej právnej úpravy. Z uvedených dôvodov nevhliadol správny súd dôvod na prerušenie konania podľa § 100 ods. 2 písm. a) SSP a návrh žalovaného podľa

§ 162 ods. 3 zákona č. 162/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov v spojení s § 25 SSP zamietol.

52. Na základe obsahu podanej správnej žaloby a následných vyjadrení účastníkov konania správny súd vníma medzi účastníkmi konania za spornú skutočnosť, či žalovaný, ako orgán verejnej správy, je nečinný v začatom administratívnom konaní, ak svoj záver o bezpredmetnosti podanej Žiadosti žalobcu zo dňa 20.05.2019 v časti týkajúcej sa žalobcom uplatneného nároku na priznanie úroku zo sumy oneskorene vráteného daňového preplatku na Dani za rok 2011 nevyjadril v štandardnom písomnom rozhodnutí, ale prostredníctvom neformálneho listu, a to Oznámením č. 100173109/2022 zo dňa 26.01.2022.

53. Správny súd vo všeobecnosti uvádza, že nečinnosť orgánu verejnej správy ako nezákonný negatívny jav nastáva vtedy, keď príslušný orgán vo veci nekoná, aj keď podľa zákona má povinnosť konať. Predmetom konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy je teda tvrdená bezdôvodná nečinnosť orgánu verejnej správy. Predpokladom úspešnosti takejto správnej žaloby je zistenie, že orgán verejnej správy (žalobcom označený žalovaný – Daňový úrad Trenčín) je nečinný, t. j. nekoná, hoci podľa zákona povinnosť konať má a takáto pasivita orgánu verejnej správy je v rozpore s ustanovením právnej normy, ktorá ho oprávňuje a súčasne aj zaväzuje konať a rozhodnúť.

54. Správny súd v tomto konaní riešil predovšetkým otázku, či v správnej žalobe žalobcom označený žalovaný orgán verejnej správy – Daňový úrad Trenčín mal v preskúmanom prípade právomoc konať a rozhodnúť v správnej žalobe žalobcom označeným spôsobom, t. j. konať a rozhodnúť štandardným písomným rozhodnutím o Žiadosti žalobcu zo dňa 20.05.2019 v časti týkajúcej sa uplatnenia nároku na priznanie úroku zo sumy oneskorene vráteného daňového preplatku na Dani. Žalovaný bol pritom povinný dôsledne rešpektovať a aplikovať ústavné princípy podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon. Rozhodnutie správneho súdu podľa § 250 SSP nemôže založiť právomoc orgánu verejnej správy konať a rozhodnúť, t. j. správny súd nemôže označenému orgánu verejnej správy (v postavení žalovaného) uložiť povinnosť konať a rozhodnúť spôsobom, ktorý mu nevyplýva zo zákona. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom Rozhodnutí sp. zn. 5Sžnč/3/2011 skonštatoval, že: „Nečinnosťou orgánu verejnej správy sa teda rozumie jeho pasivita vo veciach, ktoré mu boli predložené na rozhodnutie, aj keď niet žiadnej zákonnej alebo faktickej prekážky na to, aby správny orgán konal a rozhodol. Nečinnosť môže spočívať v opomenutí správneho orgánu vykonať predpísaný úkon alebo v zbytočných prietahoch v jeho postupe.“ ... „Nekonanie musí byť v rozpore s konkrétnym zákonným ustanovením, ktoré obsahuje príkaz pre správny orgán postupovať, konať, vykonávať určité procesné úkony a rozhodovať.“ (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 225/08).

55. Žalobca v podanej správnej žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy žiadal, aby správny súd uložil žalovanému povinnosť konať a vydať riadne odôvodnené a preskúmateľné rozhodnutie o úroku za oneskorené vrátenie preplatku na Dani, pričom mal za to, že žalovaný explicitne nerozhodol o časti Žiadosti žalobcu týkajúcej sa „úroku“ a v súvislosti s ním žalobcu iba „informoval“ prostredníctvom oznámenia, že Žiadosť v časti o zaplatenie úroku považuje za bezpredmetnú, pretože žalobcovi ešte nebol vrátený daňový preplatok.

56. V prejednávanvej veci teda nešlo o taký prípad, že by žalovaný neurobil žiaden úkon, pretože došlo k vydaniu listu – Oznámenia č. 100173109/2022 zo dňa 26.01.2022, pričom vydanie tohto oznámenia, ktorého doručenie žalobcovi nebolo medzi účastníkmi konania sporné, netvorí prekážku pre možné posúdenie postupu žalovaného ako nečinnosti. Správny súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že žalobca žiadosťou nazvanou ako „Žiadosť o vrátenie neoprávnene zaplatenej dane z emisných kvót za rok 2011 a priznanie úroku z oneskoreného vrátenia preplatku na dani z emisných kvót za rok 2011 zo dňa 20.05.2019“ podanou elektronickými prostriedkami ako všeobecné podanie pre finančnú správu, ktorá bola zaevidovaná správcom dane pod evidenčným číslom 6/08548082/2019, požiadal okrem vrátenia neoprávnene zaplatenej A. i o vrátenie úroku z oneskoreného vrátenia preplatku na Dani, pričom svoju Žiadosť odôvodnil najmä nezákonnosťou výberu predmetnej Dane v rozpore s právom Európskej únie vrátane uvedenia ďalšej právnej argumentácie i odkazu na rozhodnutia slovenských súdov a rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie.

57. Správny súd za podstatné považuje vo vzťahu k vyhodnoteniu namietanej nečinnosti žalovaného posúdenie, či boli splnené Daňovým poriadkom stanovené procesné podmienky začatia daňového konania na návrh daňového subjektu, a teda či podanie žalobcu – Žiadosť zo dňa 20.05.2019 (obsahujúce kumuláciu uplatnených nárokov) vyvolalo účinky začatia daňového konania. Relevantné je posúdenie toho, či žiadosť žalobcu (daňového subjektu) bola podaná vecne príslušnému orgánu vo veci konať a či v predmetnom podaní je požiadavka na priznanie práva navrhovateľovi, a teda návrh na rozhodnutie o právach žiadateľa. Uvedené je potrebné posúdiť podľa obsahu podania (Žiadosti zo dňa 20.05.2019) tak, ako to predpokladá § 13 ods. 3 Daňového poriadku.

58. Podľa správneho súdu niet pochybností o tom, že žalovaný je správcom dane a že je vecne príslušný na správu daní z príjmov podľa osobitného predpisu (Daňového poriadku), a teda aj na daňové konania súvisiace s daňou z emisných kvót upravenou pôvodne s účinnosťou od 01.01.2011 v doplnenom ustanovení § 51b Zákona o dani z príjmov, a preto procesným účinkom Žiadosti daňového subjektu zo dňa 20.05.2019 bolo, že jej doručením správcovi dane sa začalo daňové konanie, ktorého predmetom (posudzujúc podanie žalobcu podľa jeho obsahu) bol nielen žalobcom uplatnený nárok na vrátenie dane z emisných kvót za rok 2011 zavedenej v rozpore s právom Európskej Únie, ale súčasne i priznanie úroku z oneskoreného vrátenia daňového preplatku na tejto A. a patrilo potom do právomoci žalovaného rozhodnúť o Žiadosti žalobcu ako daňového subjektu i v časti uplatneného úroku z oneskoreného vrátenia preplatku na predmetnej Dani.

59. Správny súd zdôrazňuje, že vychádzajúc z obsahu podania - Žiadosti zo dňa 20.05.2019 je zrejmé, že jeho súčasťou je tak návrh žalobcu na vrátenie neoprávnene zaplatenej Dane, ako i požiadavka žalobcu na priznanie práva na úrok podľa § 79 ods. 3 Daňového poriadku, a teda i návrh na rozhodnutie o právach žalobcu ako žiadateľa vo vzťahu k úroku podľa § 79 ods. 3 Daňového poriadku. Samotná otázka, či je navrhovateľ (žalobca) ako žiadateľ aj nositeľom v Žiadosti uplatňovaného práva (v rozsahu týkajúcom sa úroku z oneskoreného vrátenia preplatku na Dani) ako i otázka jeho vzniku, povahy, či jeho trvania alebo zániku sú otázkami dôvodnosti daňovým subjektom uplatňovaného nároku a zisťovanie odpovedí na ne tvorí predmet daňového konania. Úlohou správcu dane je zistiť rozhodné skutočnosti, tieto následne právne posúdiť a svoje závery vyjadriť v rozhodnutí, a to v reflexii na žalobcom uvádzanú argumentáciu v podanej Žiadosti zo dňa 20.05.2019, ktorej jadro tvoril rozpor Dane s právom Európskej únie a nárok na jej vrátenie spolu s úrokom s odkazom na žalobcom v Žiadosti uvádzané rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie (najmä Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-302/2017 zo dňa 12.04.2018 a vo veci C-565/11 zo dňa 18.04.2013). Týmto však správny súd nevyslovuje záver o tom, či žalobcovi ako daňovému subjektu nárok na úrok z oneskoreného vrátenia preplatku na Dani patrí alebo nepatrí, nakoľko takéto právne posudzovanie, ktoré má vykonať správca dane, nebolo podstatné pre rozhodnutie správneho súdu v predmetnej veci s ohľadom na skutočnosť, že predmetom bolo preskúmanie nečinnosti žalovaného orgánu verejnej správy spočívajúcej v nevyjadrení záveru o bezpredmetnosti Žiadosti žalobcu v časti týkajúcej sa návrhu na vrátenie úroku z oneskoreného vrátenia preplatku na Dani formou písomného rozhodnutia.

60. Správny súd uvádza, že v časti uplatneného nároku žalobcu na priznanie úroku z oneskoreného vrátenia preplatku na Dani doposiaľ Žiadosťou zo dňa 20.05.2019 začaté daňové konanie nebolo zastavené podľa § 62 Daňového poriadku a ani nebolo vydané vecné rozhodnutie ohľadom uplatneného nároku v zmysle § 63 Daňového poriadku (rozhodované bolo žalovaným len v časti nároku žalobcu na vrátenie Dane za rok 2011). Iný spôsob ukončenia začatého daňového konania Daňový poriadok nepozná, okrem situácie, kedy Daňový poriadok upravuje (napr. v ustanovení § 79 ods. 2 posledná veta Daňového poriadku), že namiesto rozhodnutia, v prípade vyhovenia žiadosti daňového subjektu o vrátenie daňového preplatku, sa tento vyplatí. O uvedenú situáciu skončenia daňového konania sa však v danom prípade nejedná, keďže v konaní je nesporné, že úrok z oneskoreného vrátenia preplatku na A. žalobcovi zaplatený nebol, keď o jeho zaplatenie sa vedie civilný spor. Právne účinky samotného Oznámenia č. 100173109/2022 zo dňa 26.01.2022 si možno potom len domýšľať bez toho, aby bolo možné jednoznačne uzavrieť, či predmetné oznámenie spôsobilo samo osebe ukončenie daňového konania iniciovaného žalobcovou Žiadosťou zo dňa 20.05.2019 v rozsahu uplatneného nároku na úrok z oneskoreného vrátenia preplatku na Dani.

61. Správny súd na základe vyššie uvedeného uzatvára, že žalobca podaním - Žiadosťou zo dňa 20.05.2019 inicioval začatie daňového konania v zmysle § 58 ods. 1 Daňového poriadku s tým, že toto bolo v súlade s § 58 ods. 2 Daňového poriadku začaté dňom doručenia podania daňového subjektu

orgánu príslušnému konať vo veci, pričom v časti žalobcom uplatnenej požiadavky na priznanie práva na úrok z oneskoreného vrátenia preplatku na Dani o ňom nebolo doposiaľ meritórne postupom podľa Daňového poriadku rozhodnuté, pričom podľa § 63 ods. 1 Daňového poriadku „ukladať povinnosti alebo priznávať práva podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu možno len rozhodnutím, ktoré musí byť doručené podľa tohto zákona, ak tento zákon neustanovuje inak.“

62. Pokiaľ žalovaný vo vyjadrení k správnej žalobe uvádzal, že Daňový poriadok ustanovuje, že konanie z oneskoreného vrátenia dane správca dane začína ex offa v prípade, ak správca dane vráti daňový preplatok po lehote v odseku 2, správny súd uvádza, že nie je podstatné to, že by mohlo ísť aj o také konanie, kde by bol povinný správca dane konať ex offa, nakoľko ani táto okolnosť nie je prekážkou pre to, aby sa žalovaný orgán verejnej správy s takouto žiadosťou – návrhom na začatie administratívneho (daňového) konania v rozsahu uplatneného nároku na priznanie úroku z oneskoreného vrátenia preplatku na Dani nemusel vysporiadať riadnym procesným postupom podľa Daňového poriadku, teda vydaním písomného rozhodnutia s náležitosťami podľa § 63 ods. 3 a 5 Daňového poriadku. Postup, keď žalovaný Žiadosť žalobcu vybavil v časti uplatneného nároku na priznanie úroku z oneskoreného vrátenia preplatku na Dani neformálnym Oznámením č. 100173109/2022 zo dňa 26.01.2022, nemožno podľa správneho súdu v okolnostiach prejednávanej veci považovať za dostačujúci. Pokiaľ sa v Oznámení č. 100173109/2022 zo dňa 26.01.2022 uvádza s odkazom na § 79 ods. 3 Daňového poriadku, že „ku dňu vydania tohto oznámenia preplatok vrátený nebol, nemá správca dane možnosť úrok z omeškania priznať...“, správny súd uvádza, že takto lakonicky formulované stanovisko žalovaného nepredstavuje odpoveď reflektujúcu na konkrétne argumenty žalobcu v Žiadosti v časti týkajúcej sa uplatneného nároku na priznanie úroku z oneskoreného vrátenia preplatku na Dani. Správny súd rozhodujúci v tejto veci (vzhľadom na to, že sa jedná o žalobu proti nečinnosti orgánu verejnej správy a správny súd ukladá žalovanému vo veci Žiadosti žalobcu v časti uplatneného nároku na priznanie úroku z oneskoreného vrátenia preplatku na Dani povinnosť konať a vydať rozhodnutie), nevyjadruje meritórny názor k tomu, či má byť úrok v súdenej veci priznaný alebo nie, nakoľko by tým prekročil limity súdneho prieskumu dané typom správnej žaloby. Súčasne správny súd konštatuje, že Oznámenie žalovaného č. 100173109/2022 zo dňa 26.01.2022 neobsahovalo ani poučenie o opravnom prostriedku, a preto nespĺňalo požiadavky, ktoré Daňový poriadok kladie na rozhodnutie stanovené v § 63 Daňového poriadku.

63. Správny súd poukazuje navyše na to, že za situácie, ak je vec sporná a do jej posúdenia v nadväznosti na zistený skutkový stav môžu vstupovať ďalšie z pohľadu žalovaného orgánu verejnej správy významné okolnosti a daňový subjekt sa nároku domáha písomným návrhom, je umocnená potreba trvať na požiadavke, aby žalobca poznal posúdenie veci žalovaným vo väzbe na argumentáciu žalobcu a aj úvahu žalovaného ako k tomuto posúdeniu dospel a aby sa prípadne mohol domáhať prieskumu zákonnosti týchto záverov zodpovedajúcimi prostriedkami ochrany svojich práv. Správny súd preto uzatvára, že žalovaný v danom prípade nedodržaním postupu stanoveného Daňovým poriadkom odňal žalobcovi právo na to, aby rozhodnutie o jeho Žiadosti v časti týkajúcej sa uplatneného nároku na priznanie úroku z oneskorene vráteného preplatku na Dani bolo odôvodnené s náležitosťami podľa § 63 ods. 3 a 5 Daňového poriadku a okrem toho, takýmto postupom žalovaný žalobcovi ako žiadateľovi odňal právo zaručené Daňovým poriadkom na dvojínštančnosť daňového konania. Povinnosť vydať rozhodnutie o celom návrhu daňového subjektu, ktorým začalo daňové konanie, vyplýva z úpravy daňového konania obsiahnutej v štvrtej časti Daňového poriadku v § 58 až § 66, pričom správny súd nezistil prekážku, pre ktorú by nemohol tak žalovaný správca dane konať. Ak zákon upravuje postup v administratívnom konaní (ako tomu bolo podľa správneho súdu aj v preskúmvanej veci) a žalovaný orgán verejnej správy tento postup nedodrží a namiesto toho koná inak, napr. ako v tejto veci nevydá rozhodnutie, ale vec vybaví neformálnym listom (oznámením), je nutné dospieť k záveru, že žalovaný orgán verejnej správy zostal nečinný.

64. Správny súd ďalej uvádza, že pri tomto type správnej žaloby nebol priestor pre vyhodnocovanie žalobcom v správnej žalobe uvádzanej argumentácie týkajúcej sa samotného uplatňovaného nároku na úrok z oneskoreného vrátenia preplatku na Dani. Správny súd by prekročil svoje limity súdneho prieskumu dané správnu žalobou proti nečinnosti orgánu verejnej správy. Uvedené platí aj vo vzťahu k doplňujúcemu vyjadreniu žalobcu, v ktorom žalobca polemizuje s právnymi závermi Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky vyslovenými v Rozsudku sp. zn. 3SfK/26/2021 zo dňa 23.11.2023, ktorým Najvyšší správny súd Slovenskej republiky zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa - spoločnosti Hriňovská energetická, s.r.o. proti Rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 74S/30/2020 - 117

zo dňa 26.05.2021, ktorým správnu žalobu žalobcu (Hriňovská energetická, s.r.o.) podľa § 190 SSP zamietol. Správny súd pre úplnosť však dodáva, že Ústavný súd Slovenskej republiky ústavnú sťažnosť sťažovateľa proti postupu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3Sfk/26/2021 a jeho rozsudku zo dňa 23.11.2023 odmietol, a to Uznesením I. ÚS 409/2024 - 24 zo dňa 24.07.2024. Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že Najvyšší správny súd Slovenskej republiky postupoval v predmetnom konaní (sp. zn. 3Sfk/26/2021) v medziach svojej právomoci a nedopustil sa takého výkladu a aplikácie Daňového poriadku a Správneho súdneho poriadku, ktorými by poprel ich účel a význam, a preto citovaný rozsudok nemožno označiť za arbitrárny v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na zistený skutkový stav, ústavne neudržateľné alebo že by rozsudok nereflektoval ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu veci a rozhodnutie o kasačnej sťažnosti.

65. Keďže správna žaloba žalobcu proti nečinnosti orgánu verejnej správy bola dôvodná, správny súd podľa § 250 ods. 1 SSP uložil žalovanému povinnosť konať a vydať rozhodnutie vo veci Žiadosti žalobcu zo dňa 20.05.2019 v časti týkajúcej sa jeho návrhu na priznanie úroku v súvislosti s oneskoreným vrátením daňového preplatku na dani z emisných kvót za rok 2011, a to v lehote 60 dní od právoplatnosti uznesenia. Správny súd zároveň určil žalovanému povinnosť doručiť správne mu súdu rozhodnutie vydané v zmysle uvedenej povinnosti v lehote 10 dní od doručenia rozhodnutia žalovaného žalobcovi.

66. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 167 SSP, podľa ktorého má právo na náhradu trov konania účastník, ktorý bol v konaní celkom alebo sčasti úspešný. Žalobca bol v konaní celkom úspešný, preto mu správny súd priznal právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania. Výška trov konania bude určená samostatným rozhodnutím, ktoré po právoplatnosti tohto uznesenia vydá súdny úradník (§ 175 ods. 2 SSP).

Poučenie:

Poučenie: Toto uznesenie nadobúda právoplatnosť jeho doručením.

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť (§ 439 ods. 1 SSP a § 439 ods. 2, 3 SSP a contr.).

O kasačnej sťažnosti rozhoduje kasačný súd – Najvyšší správny súd SR (§ 438 ods. 2 SSP). Kasačná sťažnosť musí byť podaná na Správnom súde v Banskej Bystrici (§ 444 SSP) v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia oprávnenému subjektu (§ 443 ods. 1 SSP). Kasačnú sťažnosť treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami (§ 56 ods. 3 SSP).

Podľa § 445 ods. 1, 2 SSP, (1) v kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť a) označenie napadnutého rozhodnutia, b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"), d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). (2) Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom, povinnosť zastúpenia advokátom sa vzťahuje aj na spísanie kasačnej sťažnosti (§ 449 SSP).